

det har også afstedkommet en meningsfuld diskussion regionalt og også på tværs om, hvordan man egentlig har kunnet strukturere det her på den anden måde.

Der har været diskussionen om CVU-modellen, som fru Hanne Severinsen jo også fortalte er blevet startet på en fornuftig måde i Holstebroområdet. Universitetsmodellen har vi fået skabt med de forsøg og den institution, der blev skabt i Odense og så med Syddanmark. Det ser alt sammen meget fornuftigt ud.

Problemet med debatten er såmænd blot, at man ikke tager fat på det, der er det reelle problem, altså indholdet, substansen, hvad det er, vi vil med uddannelsessystemet. Altså man kan have nok så mange strukturdiskussioner om, hvordan det hele skal se ud, og hvor mange institutioner vi skal have. Det vigtigste er at se på, hvordan man kobler institutionerne sammen, så der kommer noget indhold ud af det. Dét synes jeg, man har manglet lidt, at man er startet det forkerte sted.

De overordnede rammer for vores uddannelsessystem er selvfølgelig vigtige, men det er vigtigt at gøre sig klart, at det er kvaliteten og forbedringerne af kvaliteten, som er det væsentligste; indholdet og koblingen de forskellige uddannelser imellem er altså vigtigere end den strukturdebat, vi har her i dag, som også er vigtig.

Danmark har jo ifølge redegørelserne langt flere videregående uddannelsesinstitutioner end landene omkring os. Antallet af studerende på institution er således meget lavere i Danmark end i de lande, vi normalt sammenligner os med. Vores holdning i Det Konservative Folkeparti er, at vi på en frivillig måde skal have nedbragt antallet af institutioner. Men det er altså ikke målet i sig selv at se på, at der skal være x antal institutioner. Målet er at se på, hvordan man får et bedre indhold ud af de institutioner. Og så er det sandsynligvis sådan, at de bliver bedre, jo mere der bliver samarbejdet, og at man kan få nogle stærkere enheder ud af det.

Sagen er jo også den, at hvis man på sportsiderne læser om forskellige taktiske manøvrer, som en fodboldtræner foretager sig, så diskuterer man, om man skal have en 3-4-5-model, et 4-4-2-system eller noget i den stil. Og der har vi så også her i Folketinget diskuteret, hvor mange LVU'er og MVU'er og KVVU'er der skal være, og ikke mindst, hvordan de pågældende institutioner samarbejder.

Som de få fodboldsagkyndige, der sikkert er her i salen, ved, er det jo en ren videnskab at finde frem til det rigtige spillersystem. Men det er altså ikke spillersystemet, man husker i forbindelse med de vigtige kampe, men derimod resultatet af kampen, og sådan skal det naturligvis også gælde for uddannelsessystemet. Det er kvaliteten, det er indholdet, der er det centrale.

På den ene side vil det selvfølgelig være en fordel at samle de videregående uddannelser i lidt større enheder for dermed at kunne udnytte de kvalitets- og stordriftsfordele, der ligger, og de synergieffekter, der ligger.

På den anden side er det jo en kolossal fordel, at man har uddannelsesinstitutionerne spredt ude omkring, at de kommer i berøring med det lokale erhvervsliv, at man på den måde kan få noget gensidig inspiration, og at man ikke bare lægger alle institutionerne sammen. Så set fra vores stol er svaret altså ikke helt enkelt. Hvem har så også sagt, at det skal være det?

Vi mener, at den nuværende uddannelsesstruktur er uhensigtsmæssig. Der er behov for, at uddannelsesressourcerne for de videregående uddannelser koncentrerer sig at øge kvaliteten. Den koncentration behøver ikke ske rent fysisk og forhåbentlig ikke ved hjælp af lovgivning. Vores ønskescenarier er, at de enkelte institutioner finder frivilligt sammen i et forpligtende samarbejde eller i fusioner, som man jo allerede har set i forbindelse med universitetet i Syddanmark. Større institutionsenheder vil efter vores opfattelse give bedre mulighed for at bygge stærke, faglige miljøer på de forskellige institutioner.

Et af de punkter, der dog bekymrer i forbindelse med denne her debat og den manglende information fra regeringen, er, at vokseneftersystemet ikke indgår som en del af redegørelsen. Ligesom ved behandlingen af evalueringsinstituttet ønsker regeringen at behandle AMU-området som noget ganske specielt. Det er efter vores opfattelse ikke nødvendigt. Det bør være en integreret del af den uddannelsesdebat, der hele tiden foregår.

Vi kan ikke komme uden om, at fremtidens velfærdssamfund indeholder læring hele livet. Jeg tror ikke på, at det vil være muligt at klare sig i fremtiden med den uddannelse, man fik som ung. Man skal hele tiden bygge faser oven på, alt efter hvilken stilling og hvilket niveau den enkelte befinder sig på. Derfor kunne det jo være interessant at høre regeringen, hvor den